

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 9.

28de februar 1892.

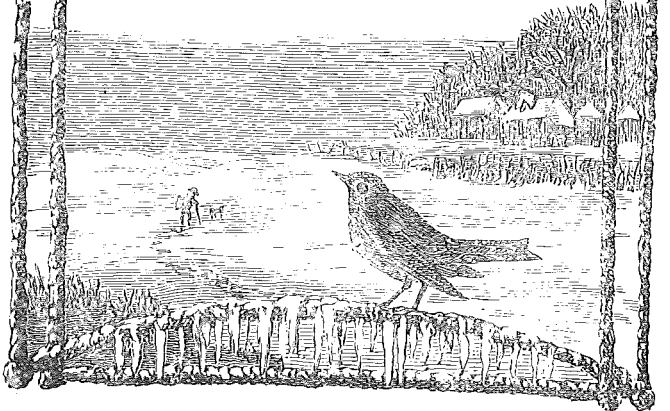
18de aarg.

Til de unge.

*Gud signe dig, kjære barneskare,
I unge i livets vaar!
Han fri dig fra synd, fra sorg og fare
Hvor end du i verden gaar. }*

*Han sende dig barneglæden skjøn,
Din ungdoms herligste eie!
Han skjænke dig glæden i sin søn
Og lære dig Herrens veie!*

H. Backer.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstod. 3 pakker til en adresse paa over 5 ekस्पt. leveres det for 40 cents, og over 25 ekस्पt. for 35 cents. Ell Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekस्पtitionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Bibelhistoriske spørgsmaal.

(Over det nye testament.)

Svar paa disse spørgsmaal vil børnene finde ved at læse sin bibelhistorie (Bogt). Om stebernes beliggenhed, se kortet bag i bogen. Det tal, som staar foran spørgsmaalen, svarer til det stykke i bibelhistorien, hvorover der taleføres.

86.

Hvor ligger Jeriko? Hvem boede der? Hvad var Zakkæus? Hvad slags folk var tolderne? Hvorledes var Zakkæus's stilling i verden? Tror du, han havde faaet sin rigdom paa en ganske ærlig maade? Hvad fortælles der nu om Zakkæus? Hvad gjorde han for at faa se Jesus? Vidste Jesus, at han gjorde dette? Hvad sagde han til ham? Hvorfor vilde han tage ind i Zakkæus's hus? Vil Jesus gjerne tage ind i vort hus? Hvorledes kan han da komme ind til os?

Hvad syntes Zakkæus om, at Jesus vilde tage ind til ham? Hvad staar der fortalt om ham? Bille ogsaa de, som saa det, at Jesus gik ind til Zakkæus? Hvad sagde de? Hvad mente de med, at Zakkæus var en syndig mand? (Se Bblad, nr. 32, 1891). Hvad svarede Zakkæus hertil? Ønskede han nu at beholde noget uretfærdigt gods? Hvorfor vilde han nu gjøre godt igjen, hvad han før maatte have forurettet nogen? Kan vi da ikke blive ved i synden og dog tro paa Kristus? Hvorfor ikke?

Hvad svarede Jesus ham paa hans erkøring? Hvem er „menneskets søn“? Hvorfor er Jesus altsaa kommen til verden? Var Zakkæus fortabt? Hvorfor var han fortabt? Er ogsaa du og jeg fortabte i os selv? Hvorledes skal vi da blive fri fra fortabelsen? Vil Jesus frelse os? Siger han det ogsaa i vort stykke? I hvilke ord siger han det?

87.

Hadde Jesus nogen fiender, medens han vandrede her paa jorden? Hvem var det? Var det bare farisæerne? Hvilke andre var ogsaa Jesu fiender? Hvem var farisæerne? Hvorfor hadede de Jesus? Hvad sagde Jesus til dem? Hvorfor sagde han, de var som kalkede grave? Hvad kalder vi saadanne mennesker, som i det udvortes er fromme, men i hjertet er fulte af al ugudelighed? Mente da Jesus, at farisæerne var hyklere? Siger menneskene, at man siger dem sandheden og blotter deres hykleri? Bille

farisæerne det? Var der ogsaa andre grunde, hvorfor de blev hans fiender? Hvorledes mente farisæerne at skulle blive salige? Var det den rette maade at komme til himmelen paa? Hvad sagde Jesus til dem? Hvorfor sagde han, at toldere og stjæler skulde komme før dem ind i himmeriges rige? Var der ikke ogsaa endnu en grund, hvorfor farisæerne hadede Jesus? Hvilken grund var det? Hvorfor var de misundelige paa Jesus? Hvorfor vilde de ikke, mengden skulde holde sig til ham? Hvilken synd var det altsaa, som herstede over dem? — Ønskede ikke farisæerne ogsaa en messias? Men vilde de have en saadan messias, som Jesus var? Hvad slags messias var det, de vilde have? Hvad sagde Jesus om sit rige? Og hvad sagde han om sig selv?

Hvad besluttede nu farisæerne og Presterne at gjøre med Jesus? Hvilken undskyldning fandt de for denne beslutning?

Hvorfor hadede sadusæerne Jesus? Hvad lærte de nemlig om opstandelsen efter døden? Hvad lærte Jesus om dette? Vilde sadusæerne tage til hjerte, hvad Jesus lærte?

Da Else fik sin vilje.

„Ja, blev hjemme, Else!“

„Men hvorfor dog, kjære mor, det er jo deiligt veir!“

„Ja, men det er saa koldt og ser saa meget ud til sne.“

Else saa ud af det lille vindu med de smaa brændte, grønlig ruder. Himmelen var klar og blaa, tün nede i den østlige horifont stod en bred bremme af mørkeblaa skyr; den lignede næsten et fjernt hav, saa skarpt tegnede den sig mod den hvide sne og den lyseblaa luft. Else lo.

„Nu er du ogsaa altfor ængstelig, mor, den sne skal vist ikke gjøre mig noget, jeg kommer jo tidlig hjem. Mødet er forbi kl. 6, og saa kan det endnu ikke være mørkt.“

„Nei, men saa har du den lange vei hjem og skal gaa ganske ene.“

„Tror du, jeg er bange? — jeg er jo aldrig alene, naar jeg har Vorherre med mig“, sagde den unge pige alvorlig.

„Jeg vil nu saa gjerne med til det møde. Vi bor saa ensomt her ude, jeg kan da ogsaa engang imellem længes efter at komme

blandt andre mennesker. Og at gaa til missionsmøde er da ingen synd."

Tonen var lidt bitter, og Else begyndte hurtig og utaalmodig at klæde sig paa.

Hun havde ret i, at de boede ensomt, især om vinteren. Hendes bedsteforældre havde eiet det lille hus der ude mellem lynchbatterne, og hendes mor havde for en tid forladt det for at flytte med sin mand til byen, hvor han var ansat ved jernbanen. Men en aften, Else kunde godt huske det, kom nogle mænd bærende med hendes far, han var bleven knust mellem to godsvoagne, som løb for hurtig sammen. Hun fik ikke lov at se ham død, men hun huskede tydelig hans milde øine, som kunde se saa usigelig kjærlig paa hende, og hun stræbte med hele sin barnlige vilje og evne at være en snild pige; thi mor havde sagt, at kun da kunde hun saa far at se igjen. Han var jo gaaet op i himmelen til Gud, men ingen slem pige, kun snilde og kjærlige børn kommer derhen.

Kort efter flyttede hun og moderen bort fra byen ud til bedstemor i det lille hus paa heden. Men Else tænkte ofte paa de muntre lege med de mange kamerater og længtedes efter at komme sammen med sine jevnaldrende. Saabidt muligt forsøgte hun ingen leilighed dertil, og det var maaffe nok ligesaa meget denne lyst som længsel efter Guds ord, som idag gjorde hende saa ivrig efter at komme afsted.

Hun havde, fra hun var ganske liden, været strøbelig af helbred, derfor vaagede hendes mor over hende med en kjærlig omhu, som undertiden gjorde hende ærgerlig og utaalmodig, naar den hemmede hendes frihed.

"Tager du ikke din hætte paa?"

"Nei, mor, nu maa jeg virkelig bruge min nye vinterhat, naar der endelig engang er leilighed dertil, den er snart et aar gammel."

Moderen sukede. Hele Elses barndom igjennem havde hun kjæmpet mod den lille piges egenfind. Nu var den lille pige bleven

stor, hun havde været konfirmeret et helt aar, fordi moderen, som selv var svag, trængte til hendes hjælp hjemme, men hun var ikke altid selv ivrig for at overvinde sine feil, fordi hun saa dem i et for mildt lys og mente, de var ikke saa flemme.

"Du bliver saa let forkløjet, kjære barn."

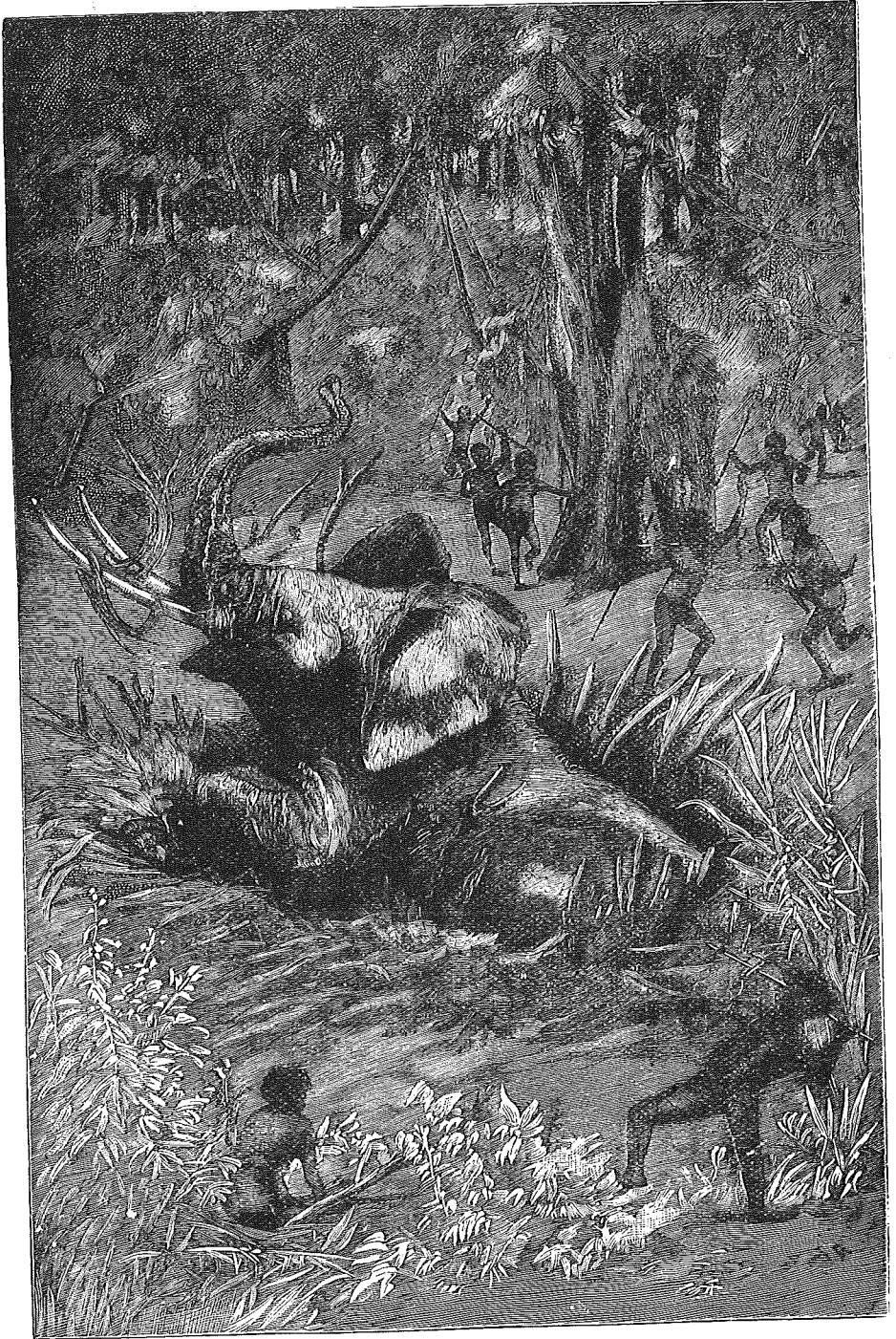
"Nei, mor, jeg kan virkelig ikke gaa med den gamle hætte; skal jeg ugle mig saadan ud, vil jeg hellere blive hjemme."

Else var grædesfærdig og endte da ogsaa med at tage den smukke, lille hat, som hendes faster havde sendt hende isjor til konfirmationen, og som hun var saa stolt af.

Saa kysede hun sin mor til farvel, — en vask, som skulde gøres færdig til næste dag, hindrede denne i at komme med —, lovede at skynde sig hjem straks efter mødet og ilede glad ud i den friske vinterluft.

Kulden bed rigtignok dygtig baade i næse og øren, det frøs vist i det mindste 6 grader, mente Else, og hun kunde vel have sagt 10, uden at tage munden for fuld; thi den eftervinter, som kom med frost og sne nu i mars maaned, var temmelig streng. Hun fortrød allerede, at hun ikke havde fulgt sin mors raad og taget hættken paa, saasnart hun kom ud af den lune hulvei og maatte op over batterne. Hun troede, det var helt stille, men nu merkede hun en skarp og gjennemtrængende, skjønt svag vind, som nødte hende til at gaa fort for at holde varmen. Et øieblik tænkte hun paa at vende om; thi hun vidste meget godt, at den tørre hoste, som altid kom saa heftig, naar hun fik den mindste forkløvelse, gjorde hendes mor ængstelig, men i det samme naaede hun en bakketop, hvorfra hun kunde se flokke af mennesker nærme sig landsbyen, fra hvis kirke klare klokketoner allerede klang tydelig gjennem den vinterlige stilhed, og hun skyndede paa sin gang, indtil hun varm og træt naaede maalet, just som gudstjensken skulde til at begynde.

Klokken var kun halv seks, da folk atter

Africanske dvergfolk paa elefantjagt.

Sæbebler.

strømmede ud af kirken. Barmen derinde, de mange mennesker, sindsbevægelsen, som den hjertelige prædiken havde fremkaldt, gjorde Elses friske kinder endnu rødere og varmere, og hun glædede sig til den lange, kolde hjemtur.

Just som hun vilde begibe sig afsted, greb en haand hendes, og en venlig stemme raabte bag ved hende:

„Men se goddag, Else, saadant hastvert du har idag, du vil nok ikke kjendes ved nogen, lader det til!“

Else vendte sig om og saa en af sine prestekamerater, en ung gaardmandsbatter, som hun holdt meget af, og som altid havde været venlig imod hende.

„Er det dig Marie“, sagde hun glad, „kan du ikke følge lidt med, jeg har lovet mor at gaa hjem straks efter mødet, inden det bliver mørkt.“

„Mørkt, solen er jo knapt gaaet ned, det har vist ingen hast. Der kommer Hans med slæden, nu kan du faa dig en kjøretur; kom med, saa er du snild, vi kan snakke saa godt sammen undervejs!“

„Ja, men jeg skal jo slet ikke den vei.“

„Hvad gjør det, Hans kan godt kjøre dig hjem bagefter, saa bliver turen dobbelt saa lang, og du kommer ligesaa hurtig hjem, som naar du skulde gaa den lange vei i sneen.“

Det var et fristende tilbud. Vel laa Marias hjem en mils vei borte i den stik modsatte retning af Elses. Men kirkeuret viste kun halv seks; mor kunde ikke vente hende endnu. En kjøretur, ovenikjøbet i slæde, var noget, som maasse ikke saa snart tilbød sig for den fattige husmandspige. Hestene stampede utaalmelig i sneen, saa hjælperne klang, Marie sad allerede paa bagsædet og vinkede: „Kom, kom bare“; Else gav efter, var med et rasst sæt oppe ved siden af hende og fløi i næste nu under piffesmæld og lyssig klingren gennem landsbyen, fulgt af mange misundelige blifke. (Fortættets.)

50 dollars for meget.

En rig kjøbmand i London, som ikke vilde vide noget af kristendommen at sige, men erklærede den for et skalkeskjul for hykleri og bedrageri, havde en tro og from betjent i sin forretning. Den unge mand var af fattig familie. Med sin lille løn understøttede han sine gamle forældre; og disse var netop nu komne i stor nød, da faderen, som nylig var begyndt at komme sig af en svær sygdom, ikke var istand til at fortjene noget. De kunde ikke betale deres husleie for de sidste 3 maaneder, verten havde ikke længere taalmodighed og truede med at lade den ulykkelige familie udyante og kaste ud paa gaden.

En morgen gif sønnen med bedrøvet hjerte til sin forretning. Det blev paalagt ham den dag at betale forskjellige regninger; principalen gav ham selv pengene med den bemærkning, at han kunde vise ham kvitteringerne den næste dag.

Punktlig og ordentlig udførte den unge mand sit erende, alle regninger var betalte paa en nær. Da han just vil betale denne sidste, opdager han, ved at tælle pengene op, at han har 50 dollars for meget i sin brevtaske. Hans hjerte begynder at banke; principalen maa have taget feil, han har jo egenhændig givet ham dem. Den herre, som han skal betale regningen til, bemærker hans sindsbevægelse. „Feiler de noget, unge mand?“ spørger han deltagende, „sæt Dem, saa vil jeg lade Dem bringe et glas vand; De er jo ganske bleg.“ Men han afviser tilbudet med tak, gjemmer den sidste kvittering i sin brevtaske og iler, da forretnings-tiden er forbi, til sine forældres bolig.

Her staar det i høieste grad sørgeligt til. Den ubarmhjertige vert har udført sin tru-sel; rettens fogd er der og just ifærd med at skrive alt deres indbo og lade det føre bort.

Den syge far maa ikke engang faa lov

til at beholde sin feng; det er en saa op-rørende scene, at selv fogden, som dog ellers er vant til at se megen elendighed, bliver bevæget og siger til sønnen, som just træder ind: „Kan de slet ikke skaffe nogen penge; dette her gjør mig meget ondt — det dreier sig kun om 40 dollars.“

Det var næsten for haard en fristelse for sønnen; han havde jo 50 dollars hos sig; ingen vilde merke det — sagde han til sig selv — ifald han beholdt dem. Var det da ikke en god gerning, om han frelst sine gamle forældre fra sorg og elendighed? — Han begyndte næsten at give efter, men standsede i det samme: „Nei, pengene tilhører mig ikke; om det endog aldrig blev opdaget — jeg maa levere dem tilbage.“ — Det lykkedes ham dog ved sin indtrængende bøn at bevæge verten til at vente endnu en dag med at lade dem fæste ud paa gaden.

Næste morgen indfandt han sig bedrøvet, men med en god samvittighed, paa kontoret; herren var alene, saa ikke engang op fra sine bøger, men sagde blot: „Læg kvitteringerne paa deres plads.“ — „Vil De ikke se efter, om alt er i sin orden?“ ytrede betjenten bestodent. Uergerlig satte chefen pennen bag øret og saa kvitteringerne igjennem med et prøvende blik. „Det stemmer alt sammen“, sagde han. „De kan gaa. — Hvad behager! er der noget, De ønsker?“ spurgte han, da den unge mand blev staaende. — „De har givet mig 50 dollars for meget; jeg lagde først merke til det, da jeg skulde betale den sidste regning; her er de“, sagde han og bortfjernede sig i taushed. Et øjeblik havde chefen stirret overrasket paa ham, men straks efter forandrede hans udtryk, og foldt og forretningsmæssig lagde han pengene ned i kassen.

Ved middagstid forlod betjenten forretningslokalet for at gaa hen til en nærliggende bro og sætte sig paa en bænk, som stod der. Han havde i længere tid ingen penge havt til at kjøbe sig middagsmad for.

Da han kom ud i gaarden, kaldte portneren paa ham og sagde, at chefen havde villet lægge en suare for ham og derfor med vilje havde givet ham 50 dollars for meget. Den unge mand hørte ham knapt til ende; han stormede afsted i rasht løb gjennem gaderne, blot for at dæmpe sit sinds voldsomme oprør. Halvt udmattet sank han ned paa bænken ude paa broen, med sorg og fortvivelse i hjertet. Paa en gang lagde der sig en haand paa hans skulder, og da han vendte sig om, saa han, at det var den venlige herre, til hvem han havde betalt den sidste regning.

„Vær ikke saa bedrøvet, min unge ven!“ trøstede denne, „jeg har hørt af Deres chef, hvorledes han har stillet Dem paa prøve; Gud ske lov, at De har bestaaet den! Nu vil han saa agtelse for Deres kristendom. Han har ogsaa fortalt mig, hvor sørgeligt det staar til i Deres hjem. Sig mig, hvor meget De behøver for at afhjælpe den værste nød hos Deres forældre, saa vil jeg laane Dem det. — Og De har vist ikke spist til middag endnu? Jeg saa Dem tale med portneren og er fulgt efter Dem her hen.“ — „De er altfor god“, ubrød den unge mand aldeles overvædet. — „Ikke et ord mere, kom nu først hjem med mig og spis til middag, De kan nok trænge til det!“

Ved den venlige herres hjælp blev familien snart befriet for al nød; sønnen fulgte gjerne hans opfordring til fra næste skiftedag at træde ind i hans forretning som betjent. Ved sin trofast og dygtighed vandt han snart sin principals fulde tillid, han blev hans første bogholder og senere endog hans svigersøn og kompagnon.

Men paa den unge mands tidligere chef havde den bestaaede prøve gjort et saadant indtryk, at han aldrig senere har talt et foragteligt eller nedsettende ord om kristendommen.

(En sand begivenhed. Efter et londonst blad.)

Afrikanske dvergfolk paa elefantjagt.

(Med billedc.)

Da den bekjendte opdagelsesreisende Stanley for nogle aar siden vendte tilbage fra sin store reise gjennem Afrika for at opsøge Emin pascha, vakte i særlig grad hans fortælling om de dvergfolk, som boede i Afrikas indre, alles opmærksomhed. Med undren læste man hans beretning om disse blot 3—4 fod høie smaaamennesker og deres liv i hine ukjendte egne. Mere end engang havde de skaffet Stanley ubehageligheder og søgt at hindre hans reise; med sine forgiftede pile kunde de ofte være brydsomme modstandere trods sin lidenhed.

Stanley skilbrer i følgende ord den første voksne mand af dette dvergfolk, som de stødte paa — et ungt menneske paa omtrent 21 aar og 4 fod høi: „Han var kobberfarvet, næsten lodden med halvtommelange haar over hele kroppen. Paa hovedet havde han en hue, næsten som en bispehue, pyntet med en buff af papegøiesjer; den var enten en gave eller stjaalet. Et bredt stykke barklød skulte hans nøgenhed. Hænderne var meget fintbyggede og vakte opmærksomhed ved deres uaflede udseende; han havde aabenbart været beskæftiget med at skrælle bananer.“

Det er i de store skove, disse dvergfolk har sit hjem, og de er som følge heraf for en ikke liden del henviste til at søge sit livsophold ved jagt. Deres vaaben er spyd og pile; med dem dræber de elefanter, bøfler og andre dyr; især forfølger de elefanten for at komme i besiddelse af dens prægtige tænder, der jo kaldes elfenben, som de atter sælger til andre folk for at skaffe sig forskjellige vaaben og livsfornødenheder.

For lettere at faa hugt med elefanten benytter de sig ogsaa af faldgruber. Disse dækkes forsigtig med grene og blade, hvorover de strør et fint lag af jord for at skjule faren for det kjæmpemæssige dyr, som nærmest sig uden at ane nogen fare og faa pludselig styrter ned i faldgruben, hvorfra den forgjæves søger at arbejde sig op, inden dvergenes skarpe spyd har gjort ende paa dens liv.

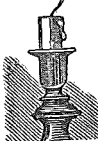
Tro, naar du beder!

En meget verdsligfindet mand var bestandig gjenstand for sin hustrus bønner. Deres lille datter blev en troende kristen og forenede sig med moderen i hendes bønner om faderens omvendelse. Hun læste i sin bibel, at naar vi beder i tro om Guds hellige aand, skal den gives os, og hun troede, sagde hun til sin moder, at hendes fader skulde blive omvendt. En aften kom faderen ikke hjem til sedvanlig tid. Hans hustru blev først urolig, siden meget ængstelig. „O mama, vær ikke bange for far, han kommer vist hjem som en kristen i aften. Jeg har bedet Gud derom.“ Moderen smilte sørgmodig ad, hvad hun ansaa for barnlig enfoldighed. Det led mod natten, og endnu kom han ikke. Moderen sagde: „Jeg maa sidde oppe og vente paa ham.“ „Na, far er ikke i nogen fare, mama. Vi kan forlade os paa Gud og gaa tilsæns.“ Hun gik ogsaa hen og lagde sig, men moderen blev siddende. Da faderen kom hjem henved midnatstid og fortalte, at han havde været i et møde og fundet sin frelser der, og siden stod og betragtede sin lille datter med taarefyldte øine, vaagnede barnet og udraabte, forinden de kunde sige et ord, med glædestraalende ansigt: „Se, mama, kom ikke papa hjem som en kristen? jeg havde jo bedet Gud derom!“

O, om vi alle havde dette bændende barns aand! Enhver troende bøn bliver besvaret.

Udvalning paa billedgaaden i nr. 7.
Eiffeltaarnet i Paris.

Billedgaade.

F D D 1 1234 E.